

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Iacobi Brvckeri Regiae Scient. Societatis, Qvae Berolini
Floret, Membri Historia Critica Philosophiae**

A Tempore Resvscitarvm In Occidente Litterarvm Ad Nostra Tempora

Brucker, Johann Jakob

Lipsiae, 1744

Capvt Secvndvm, De Philosophia Gentis Malabaricae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-28327

Aegyptiorum theologia autem, qualis paulo ante irruptiones Perfarum rationibus philosophicis emendata fuit, praecepit: Principium rerum omnium esse Ifidem, ex qua sint omnia et per quam sint omnia, eamque esse, ut habet inscriptio Saidis, omne, quod existit, est, et erit, hancque naturam rerum esse, formis nondum vestitam; in hac cognoscenda colendaque arcanæ sapientiae sublimitatem versari etc. ut *Tomoprino* demonstratum, et ex luculento APVLEII * loco constare potest. Tot igitur rationibus in vnum collectis fati ponderis habere videtur opinio ista, quæ Xekiam illum, velut alterum Hermetem, ex Aegypto progressum, novam legem et philosophiam, instituta Aegyptiorum imitando Indis tradidisse statuit.

CAPVT SECVNDVM,
DE PHILOSOPHIA GENTIS
MALABARICAE.

§. I.

*Scriptores de
Malabaricis
rebus consu-
lendi.*

Tenuia sunt et haud ita multa, quæ de Indiae populis eorumque doctrina, religioneque, vestigiisque alicuius philosophiæ in itinerariis recentiorum scriptorum leguntur: ignoscet itaque nobis Lector harum rerum curiosus, quod plura, quam quæ diximus, non attulerimus. Quamvis enim in describendo cultu harum gentium diuino diligentes nonnulli fuerint, aut attentione tamen et accurate, aut rerum ad hoc argumentum cognitu necessariarum intelligentia caruerunt. Ut vero certiora et ampliora de nonnullis huius mundi partis incolis sciamus, effecere nauigationes exercendæ mercaturæ gratia ab Europæis nationibus ad litora sinus Gangetici, præcipue ad oras Coromandelicas et Malabaricas susceptæ. Hæ enim laudatissimi instituti occasionem præbuerunt, euangelium IESV CHRISTI his populis prædicandi, et viros doctos atque literarum sacrarum pariter atque secularium probe gnaros eam ob causam illuc mittendi. Qui ut arduum et difficile negotium rite perficerent, linguarum quæ in istis regionibus obtinent, usum edocti, de religione, theologia reliquisque dogmatibus horum populorum dispicere coeperunt, ut quæ præiudicia, qui errores refutandi essent, intelligerent. Quem in finem cum sacerdotibus Indorum istorum, quos Braminas vel Bramanas vocant, congressi, partim ex ore illorum, partim ex scriptis tantum religionis opinionumque Malabaricarum notitiam consecuti sunt, quantam de aliarum regionum incolis non habemus. Inter hos

t) pag. 289. seqq.

u) Metamorph. L. vlt. c. vlt.

hos vero, praeter Vincenium Mariam de S. Catharina de Sienis, quem sua ex archiepiscopi Cranganorae Francisci Garziae relatione descripsisse notat Cel. CROSAEVS ^a, praecipue eminent ABRAHAM. ROGERVS, qui inter Batauos in littoribus Coromandelicis Paliacattae per decennium ecclesiasticae munere functus est. Is licet linguam huius gentis vernaculam non calleret, a Bramina tamen quodam, Padmanaba cognomine, cui facilem reddiderat praefectum rerum Batauicarum in istis oris, quique Lusitanicum idioma erat edoctus, tum ab alio, Damerfa appellato, mysteria harum gentium non modo oretenus percepit, sed et dictata calamo excepit. Redux vero ex India anno c1o 10 c XLVII, quae cognouerat Belgico idiomate consignauit, fato autem praeventus edere non potuit. Quas schedas relictas ICTus quidam eruditus obseruationibus auctas, Belgice c1o 10 c XLIX vulgavit, traductas postea in linguam Gallicam et Germanicam, quam versionem insignibus accessionibus ad historiam religionum exoticarum spectantibus auxit CHRISTOPHORVS ARNALDVS ^b. Fidem autem et ἀκριβειαν valde in eo libro probauit Rogerus, merito ideo a CROSAEO ^c laudatus, dolendumque hoc vnum est, ipsa Malabarici populi scripta sacra eum inspicere haud potuisse. Similem laborem quoque suscepit, alius ex Batauorum ecclesiasticis in istis oris, BALDEVS. Is enim in Ceylano insula de idololatria Indorum nonnulla conscripsit, qui licet nonnulla satis acute viderit, multoties tamen memoriis sacerdotum a Lusitanis emissorum, quas consuluit, deceptus est ^d. Nemo autem vel accuratius in hoc studio absoluendo vel diligentius occupatus fuit, quam viri ecclesiastici, a potentissimo Danorum rege, euangelii annuncian-di causa in has oras missi: quorum ducem B. ZIEGENBALGIUM fuisse, nemo ignorat. Hi enim in *Relationibus de missione sua*, quas haecenus magno ecclesiasticae historiae commodo in Europam miserunt, haud pauca ad hoc argumentum spectantia, et partim a theologis Indorum hausta, partim ex scriptis illorum excerpta tradiderunt. Maxime vero Ziegenbalgius, Malabaricam linguam mature edoctus, consultis Bramanis, et libris Indorum sacris, de Malabaricae gentis religione et placitis multa collegit, digessitque, et tenebris his amplissimam lucem accendit. Quas beati theologi chartas adhuc msc. delitescere, valde dolemus. Hisce enim narrationibus omnium maxime fidem dandam esse, recte ex eo concluderunt CROSAEVS ^e, et auctores *Historiae vniuersalis* Britanni, quod ipsa Indorum scripta inspicere et legere, viris his doctis licuit. Plurimum autem debent hae literae illustris doctrinae viro, quem toties in partes vocauimus, τῷ πένυ CROSAEO ^f, quod memoriis Ziegenbalgiani msc. vsus, earum compendium dederit, quaeque de horum populorum Indicorum religione, theologia, et doctrinae sacrae capitibus reliquis

M m m m m 2

notate

a) Hist. Christian. Indic. L.VI. p. m. 577.

d) Idem l. c. p. 577.

b) *Offene Thür zu dem verborgenen Heyden-*

e) loc. cit.

thum; Norimb. 1663. 8.

f) p. m. 150.

c) l. c. p. 576.

notatu digna sunt, in eruditissima tractatione de *Statu ecclesiarum Indicarum Christiano* exposuerit. Ad hos fontes nos quoque recurremus, ita tamen, ut legum fidei historiae memores, nihil admittamus, quod non verifimilitudo commendet.

Theologi et philosophi Malabaricae gentis Bramanae s. Braminae.

§. II. Religionem, et quam illa complectitur philosophiam diuinorem gentium Malabaricarum cognituris scire necessarium est, a quibus illa tradatur, quae theologi illi atque philosophi sint, ex quorum praeceptis gentes illae amplissimae, quae per Mogulicum imperium, siue Indostanum, Bengalam, Ceylanum aliosque terrarum tractus extenduntur^g, dogmata ad diuinum cultum pertinentia hauriunt. Distinguuntur autem populi Malabarici tribubus, atque familiis certis, quas *Casten*, vocant, quibus in tot sectas diuiduntur, quot tribus extant, quasque non modo inter se misceri nefas est, sed quae haud raro quoque Vatiniano reliquas odio persequuntur^h. Sunt autem tribus generales quatuor, in XCVIII familias iterum distinctae; inter quas loco et dignitate eminet Braminarum vel Bramanarum familiaⁱ. Quorum nomen, iam antiquis Brachmanum appellatione celeberrimum, ut *Tomo primo*^k dictum, valde inter has gentes venerabile est, unde eorum historia virorum quorundam doctorum attentionem meruit. Habent autem nomen a Deo Brama, Birama vel Biruma, ex cuius stirpe se fatis esse iactant. Unde, si ministrorum emissariorum fide standum est, qui linguam Malabaricam didicerunt, non Braminae, vel Bramanae, sed Biramanae dicendi essent. Prior tamen appellatio in vulgus percrebuit, vsuque obtinuit. Facit hic, quem sibi vindicant Bramanae, ortus diuinus, ut non tantum sanctiores esse aliis hominibus credantur, sed Bramanae quoque tantummodo nascantur, non vero doctrina, exercitatione vel electione fiant. Sunt autem hi homines non modo sacerdotes et theologi Malabaricorum populorum, sed doctores quoque, et philosophi^l. Hoc enim illis nomen tribuere nulli dubitamus, cum ipsi tales se describant, quales esse philosophos exercitatione vsuque oportet. Nam disciplinae causa, philosophiam, theologiam, artem salutarem, astrologiam eos discere atque docere, ex epistola Bramanae cuiusdam ad praedones euangelii Danos est manifestum^m. Nec adeo stupidum Indis his ingenium obtigisse censendum est, ut non veram eos philosophi notionem attigisse, credi possitⁿ. Id quod ex memorabili responsione Indi cuiusdam ad quaestionem, quis vir sapiens siue philosophus habendus sit, constat^o. Ille enim a doctoribus suis ita eruditus

g) LA CROZE I. c. p. 579.

h) ROGER I. c. p. 3. Verf. Germ. LA CROZE I. c. p. 615. Relat. Missionis Indicae Cont. XVIII. proem.

i) Citati.

k) Vid. citat. T. I. p. 192. seq.

l) BURNET. Archaeol. phil. p. 541. BAYLE Art. Brachmanes T. I. Dict. p. 643. FABRICIUS Diff. de Brachmanibus Syllog. opusc. p.

333. Ex his emendanda, quae satis confuse et inaccurate afferuntur in Hist. crit. phil. Galli anonymi T. I. p. 100. seqq.

m) Relat. Miss. Ind. P. I. p. 353. P. II. p. 1019. vbi quoque obseruatur, vulgare eorum nomen esse Pappar.

n) ROGER. I. c. p. 67.

o) I. c. p. 392. seqq.

ditus respondit ^p. „Hos esse characteres viri sapientis: abnegare eum
 „omnes cupiditates huius vitae, nec vilius, quae in mundo est, rei cu-
 „pidine tangi, sed ea omnia fastidire, quibus alii gaudeant. Edere eum
 „si fames urgeat, quae suppetunt, nec ciborum delectum instituire.
 „Omniem autem cogitationum atque meditationum metam esse dominum,
 „de eo solo eum cogitare atque loqui audere. Ita fieri, vt omnis eius
 „vitae actio, oratio, meditatio, sapientia, intelligentia, studio constet.
 „Et hoc quidem pacto abnegatis cunctis, meditationis studiique sui ob-
 „iectum Dominum eligere, viri sapientis caractere dignum esse.“
 Quae si cum illis comparentur, quae suo loco de Brachmanum veterum
 disciplina diximus, apparebit, hodie nondum verae sapientiae signa inter
 has gentes barbariem oblitterasse. Distinguuntur autem Bramanae siue
 Braminae et vestitu et vita ab aliis hominibus. Gestant enim funiculum
 Dsandhem, dictum, qui collo humeroque sinistro, tumque dexteræ
 corporis parti vsque ad lumbos circumducitur, et peculiaribus ceremoniis
 infantibus eorum solet appendi ^q. Vitam autem Bramanae ita depingunt
 Indi ipsi ^r: Surgit ille mane horis ante ortum solis duobus, purgatus at-
 que lotus in stagno sacro ad orationem conuertitur, totus postea legis ce-
 remoniis, quae animae purgationem promouent, intentus. Sacro quo-
 que cinere se tingit, et sacra monumenta appendit. Hoc vero pacto
 ornatus et instructus, legis diuinæ munia ^s obit. Cauet autem in turba
 ambulando, ne vel attingatur a quopiam, vel aliquid impurum calcando
 polluat. Nec carne viuunt, nec creatura vlla ἐμψύχου, (cuius rationem
 sollicitè quidem abscondunt, ex dictis autem facile conici potest ineptum
 metempsychosis dogma in causa esse ^t) sed cibus puris vescitur, potuque
 puro sitim pellit: abstinet a peccato quouis, et diei dimidium sacris terit
 occupationibus, altera diei parte hominum societati et victui quaerendo
 inseruit, ita tamen, vt ab opificiis abstineat, vel regis stipendiis vel po-
 puli beneficiis alendus. Munus autem Bramanarum in eo potissimum oc-
 cupatur, vt populum religionem doceant, sacris vacent, et emendationi
 morum inter reliquos inuigilent. Subolebit nobis non mo-
 mentibus Lectori rerum veterum haud ignaro; valde haec esse similia in-
 stitutis Aegyptiorum, et praecipue Therapeutarum a nobis *Tomo secun-*
do ^u delineatis. Nam R O G E R O quoque teste, Therapeutarum in mo-
 dum ante ortum solis surgunt, adorant versus solem orientem, lauantur
 ante preces, canunt carmen in ortum solis, vestiuntur amictu puro, hono-
 rant precibus solem, abstinent a carne, victitant herbis sacris, differunt

M m m m m 3 de

p) Ibid. p. 389. seq.

q) Exhibuit imaginem Bramanae funiculo hoc ornari ARNOLDVS in Frontispicio libri lau-
 dati, conf. R O G E R p. 72. LA CROZE p. 581.

r) In Relat. Missionis Indicae P. I. p. 787. quae
 ex ore Indi cuiusdam hausta sunt: conf. p. 382.
 R O G E R. p. 149. LA CROZE p. 582. seq.

s) Qualia sint, ex Relat. Miss. Vol. I. p. 382.
 seqq. constabit.

t) Conf. R O G E R p. 169. Relat. Mission. P. I.
 p. 351. Totam Indiam haec opinio peruasit, ma-
 xime vero meridionalem partem. Orientales In-
 di enim animalia occidere, praesertim insecta non
 verentur, forte, quod ea animam humanam ingre-
 di non omnes putent. u) p. 149.

de rebus sacris inter prandendum, aquam tantum potant, saepe ieiunant, ebrietatem vitant, diem precibus et cantu finiunt, nouilunia ieiunio celebrant. Quae institutorum, ceremoniarumque similitudo prona nos via ad eam suspicionem ducit, esse inter instituta Aegyptiorum et Indorum causam quandam certam et definitam istius concordiae morum rituumque. At si ea recordemur, quae supra de Xekia, eiusque in Indiam ex Aegypto aduentu diximus, et recolamus memoria, quod eleganter quoque confecit CROSAEVS ¹, magnam inter dogmata et religionem vtriusque gentis intercedere affinitatem, et eodem cuncta emanationis fundamento niti ², addamus quoque, quod missionariis Danis obseruatum, linguam Malabaricae gentis eruditam, quae Kirendum dicitur, Graecis verbis scaterere; valde, nisi fallimur, augetur verisimilitudo hypotheseos illius, quam supra attulimus, hanc Indorum disciplinam ex Aegypto in Asiam translatae Aegyptios homines, (Graecae forte literaturae iam tum gnaros) auctores primos habuisse. Nec veteribus ea res ignota fuit, quos vidisse affinitatem dogmatum rituumque Aegyptiacorum cum Indicis, ex PHILOSTRATO ³ discere licet, ex cuius testimonio intelligitur, persuasum fuisse veteribus Aegyptios sua ab Indis accepisse. Id quod falsum esse et ineptum, tota clamat historia vetus, et inuertendum esse atque statuendum suadet, colonias Aegyptiorum vel saltem sacerdotum et philosophos nonnullos in Indiam excurrisse.

Munus sacerdotum Bramanarum.

§. III. Intelligitur ex dictis, Bramanarum gentem et doctorum et sacerdotum munere fungi, adeoque duplici nomine considerari posse. Habent autem religionis atque dogmatum sacrorum regulam librum sacrosanctum, Vedam dictum, quem tamen nemini, qui Sudraes, id est, laicus habetur, attingere licet. Et hoc quidem pacto familia impostorum horum callidissima auctoritatem atque imperium in religionem et conscientiam sibi soli vindicat, cum a suo arbitrio non explicatio tantum, sed ipsa quoque manifestatio dogmatum sacrorum ex oraculis sacris pendeat ⁴. Nec aliam rationem esse putamus, cur in epistola missionariorum ad B. Th. Sig. Bayerum quaerenti, an certa fidei norma inter Indos descripta extet? magis negatiue quam affirmatiue, causando insignem diuersitatem opinionum de summis religionis capitibus, responsum sit. Extare enim istum Vedam, librumue Indorum sacrum non solum ex Rogeri testimonio constat, qui ex Bramanae sui relatione tradit ⁵, agi in eo de materia prima, angelis, animabus, poenis praemiisque malorum atque bonorum, itemque de creatione rerum, generatione creaturarum et corruptione, de peccato eiusque remissione, de summis imperantibus, de moribus et virtute; de ceremoniis templi et sacrificiis etc. Sed spem quoque fecere Iesuitae, quibus huius libri copia tandem facta est, eum in

¹) p. 554.

²) Conf. Relat. Mission. P. II, p. 708.

³) Vita Apollonii L. VI, c. 6.

⁴) Relat. Mission, P. I, p. 553c.

⁵) pag. 56.

in Europam mittendi, vt vulgari possit ⁷. Quod eo ardentius optamus, quo certiores fumus, originibus religionum et philosophiae magnam inde lucem accensum iri. Sacrificiorum cura autem tota a Bramanarum munere pendet, qui pro populo sacrificant. Ideo populus quoque ad alendos hos sacerdotes symbolam suam conferre tenetur; licet regum liberalitate certi quoque fundi designati institutique et priuilegiis muniti sint, ex quorum prouentibus alimenta capere possint ⁸. Duae autem inter gentes Malabaricas religionis sectae obtinent, valde inter se diuersae, quarum illa Tchiua Sameiam, haec Vistna Sameiam dicitur, a duobus idolis, de quibus CROZAEVS ⁹ videndus. Vtraque in minores sectas familiasque diuiditur, quarum quaelibet secundum professionem vitae in certas classes distincta, proprios Bramanas, siue doctores sacerdotesque ex Bramanis habet. Qui quoque soli disciplinis litantes cum Pantaris siue Antiguellis ¹⁰, literatam in his Indiae partibus ciuitatem constituunt. Dantur tamen inter eas duae quoque classes aliae, quae non inepte inter philosophos referri possunt, nempe Iogigueli, siue theoretici, et Gnanigueli, siue sapientes, quae classes valde inter se differunt. Illi, vt a missionis ministris traditur, nec πολυθέτη nec apparatusu ceremoniarum rituumque multum tribuunt: sed toti vitae theoreticae inuigilantes solitudinem et meditationem colunt, et in poenitentium ordine recte collocantur. Relictis enim vxoribus liberisque, multis molestiis et cruciatibus corpus affligunt, et imprimis spiritum continendo ecstasin affectant, altissima meditatione sopiti. Qualem Quietismum, vt sectam Foënam taceamus, supra iam tactam, ad fouendum augendumque enthusiasum Bramanas Sinenses velut dogma quoddam sacrum fouere, CAROLVS GOBIENVS ¹¹ quoque obseruauit. Ex cuius relatione eos ita statuere constat: „Mundum non nisi illusionem, somnium atque praestigias esse, nec aliter sibi constare corpora posse, nisi quoties cum nihilo confundantur, quod propter simplicitatem suam omnibus rebus perfectiorem largiatur. Tradit quoque, eos tam vehementer indolentiam et ἀπαθείαν commendare, tantoque furore in ἀδιαφορία sanctitatem ponere, vt statuae instar quis tandem immotus euadat, nec vlla cupiditate

7) Lettres curieuses et edifiantes Rec. XXI. p. 455, seqq. Ex Contr. XLVI. Missionis Indicae innotuit, viris optimis, qui Indis euangelium annuntiant, tandem a Bramana quodam oraculo- rum horum Iodis sacrorum factum esse copiam, non volumine quidem scriptam, sola enim traditione orali propagatur, sed ore tenus tamen a Bramana maxima ueneratione clausis oculis recitatur. Esse autem, referunt quadruplex Vedam, i. e. cognitionis fontem, 1. Rügwedam, vel Ircuwedam, 2. Yaëgjar vel Iadur - vedam, 3. Sçâmi - Vedam, 4. Adhaer - Wana Vedam: quantum artibus illicitis olim constantem profus memoria hominum excidisse: reliquos adhuc dicti. Exemplum secundi referunt, quem Brama-

na recitauit, quatuor capitibus constantem, agentemque de argumento vario, de sacrificio ignis, de gloria solis et Deorum, de nominibus variis, additur appendix, de formulis nonnullis et bonis operibus etc. Sectionibus 84. constat, quarum tituli l. c. indicantur.

8) ROGER, c. V. p. 52. c. VI. p. 63, seq.

9) p. 582. qui luculentus hoc loco est.

a) Videndae de his hominibus Relat. Miss. Indic. P. I. p. 350. et CROZEVVS p. 584.

b) Hist. de l'edit de l'Emp. de la Chine, Praef. conf. BAYLE art. Brachmanes not. k. et art. Soumonacodom. Quietismus enim iste per totum Asiae orientem extenditur, et q. 1. 1. 1.

„tate tangatur moueaturque. Hincque postulare a sapiente, vt cupiat nihil,
 „cogitet nihil, sentiat nihil, omnemque sanctitatis quoque et virtutis
 „ideam ita ex animo proscribat, vt nihil restet in eo, praeter perfectissi-
 „mam illam quietem sacrumque silentium. Huncque profundum animi
 „somnum, hanc potentiarum facultatumque quietem, hanc perpetuam
 „sensuum suspensionem summam hominis felicitatem efficere, talemque
 „non migrationi, non vicissitudini, non futurorum vel spei vel metui
 „subiectum porro esse, quae omnia illi euanescant, et nihil sint, ipse
 „vero sapiens, perfectus, felix, et verbo, Deus ipse Foë non minor
 „euadat.“ Quae luculenta explicatio Quietismi Indici quamuis pro-
 prie ad sectam Foënam respiciat, quam cum Bramanarum instituto con-
 fundere videtur Gobienus; apparet tamen ex ea, quid ad eum hi theoreti-
 ci homines requisierint; dubiumque minime est, quin inter Malabaras
 quoque, qui Foënam tamen sectam ignorant, illud dogma inualuerit,
 quod Africam Asiamque fere totam occupauisse suis locis obseruauimus.
 Altera Guaniguelorum secta multo puriori philosophia alitur; nam nec
 idololatriae vacat, nec ineptis theoreticorum nugis, sed dignis summo
 numine cogitationibus tota in Dei et diuinarum rerum meditatione desi-
 xa est. Vtraque secta a Bramanis distinguenda, hincque inter philosophos
 Indicos potiori quodam iure referenda est. Ipsae tamen Bramanarum fa-
 miliae sectas quoque inter se habent; quarum sex enumerat ROGERVS ^c
 ipse ne nimii simus, legendus. Quas non omnes philosophorum nomi-
 ne dignas esse, vel ex eo intelligitur, quod Epicureismo theoretico et
 practico, nonnullae adhaereant. Secta enim Schaerwaecka vitam post
 vltima fata superesse aliam negat, bonarumque actionum et virtutum re-
 gulam aliam non agnoscit, praeter laudem hominum ^d. Secta autem
 Pasenda, teste Padanaba apud EVNDEM ^e, Vedam siue legem veram non
 esse tradit, et nec animae immortalitatem recipit, nec aliis rebus, nisi
 ventri studet, nec ab incestu abhorret, omnem vero restitutionem rerum
 periodicam, quam inter dogmata horum populorum fundamentalia emi-
 nere in sequentibus dicemus, exhibet. Quam ideo arcanos habere hos
 impios sensus, nec aperte eos errores profiteri idem refert, cum haud
 pauci ob istam olim impietatem trucidati sint. Ex quo constare potest,
 superstitionem et idololatriam non obstare, vt non in densissimis ingenio-
 rum stupidorum tenebris atheismi pestis grassetur. Cuius exemplum esse
 potest liber quidam a Ziegenbalgio ^f deprehensus, cuius auctor fuit co-
 lonus aliquis, qui poësin a se ipso didicit. In eo enim infelix scriptor
 demonstrare voluit, non dari Deum, carereque rationes omnes, quibus
 existentia Dei euinci solet, fundamento solido, minime quoque dari veri-
 tates reales, vel gaudium solidum verumque aliud, quam quod huius
 vitae limitibus circumscribatur: stultum autem esse, his, quae ante pe-
 des

c) c. III. p. 29. seq.
 d) Ibid. p. 40.

e) p. 41.
 f) LA CROIX p. 641.

des posita sunt, dimissis, rebus inutiliter inhiare, quas neque sensus percipiant, neque intellectus assequatur. Immo inter ipsos Bramanas huius furfuris homines inueniri, ex responsione impia cuiusdam, ministris Daniae sacris data apertum est ^s. Quae non valde miramur, cum crassa superstitionis turpissimae ignorantia, quae in religione huius gentis obtinet, ingeniis erectioribus occasionem haud raro suppeditare soleat, in oppositum atheismi vitium incidendi. Plerique tamen superstitioni magis, quam impietati fauent, sanctitatem singularem, continentiam, molestias corporis, poenitentiae ἀσκήσεις, secessus solitarios, et paupertatem spontaneam sectantes. Est quoque, teste ROGERO ^b, genus quoddam Bramanarum, Auadontas dictum, quod Gymnosophistis veterum valde affine, nec loquitur, nec vestibus amicitur. Qualem philosophorum speciem etiam Goëgos exhibere, inter Benianos Gufurattae incolas, peregrinantium ex narratione constat. Tota enim India eiusmodi philosophicis exercitationibus et molestiis occupatur, quod a veterum institutis relictum, et confirmatum esse aduentiorum philosophorum institutione, non est quod magnopere dubitemus.

§. IV. Quid de rebus diuinis gentes Malabaricae statuunt, quid de mundo eiusque partibus disputent, quid de moribus illis videatur praecipuum, Rogerus ex Bramana quodam diligenter perquisiuit; non tamen, quae scire interest, omnia comperit. Curatius et maiori sollicitate in eo stadio versati sunt, meritissimi viri Ziegenbalgus atque Grundlerus ^{vñv εν αγγλεις}, hi enim cum populorum istorum linguas didicissent, librorum sacrorum consulendorum copiam nacti diligenter in dogmata huius gentis theologica et philosophica inquisierunt: ex quorum collectione et tractatione ⁱ sua cum hauserit Crosaeus, ille potissimum hoc loco ab eis consulendus est, qui de placitis Indicis recte et ex veritate statuere cupiunt. Omnem vero eruditionis Malabaricae circulum, in theoreticam et practicam doctrinam commodo dispescere licet: quae enim de rebus naturalibus tradere solent, pauca sunt, facileque et sine ordinis neglectu ad naturalem theologiam, quae magnam partem encyclopaediae Malabaricae constituit, trahi possunt. Et medicinam quidem atque mathesin quoque attingunt, at valde tenuiter, et eum in modum, vt longissime a philosophica methodo absint. Artem enim salutarem non ex consideratione naturae corporisque humani, et morborum, tractant, sed more Aegyptiaco, certis medicamentorum formulis, in syllogas coniectis vfi medicinam faciunt. Quae vt explorata sibi esse Ministri euangelii Danici testantur ^k, ita ex his explicanda sunt, quae CROSAEVS ^l habet, medi-

*Philosophia
gentis Mala-
baricae qua-
lis?*

g) Rel. Miss. P. I. p. 711.

h) p. 46, seq.

k) Relat. Miss. Dan. T. III. p. 1029.

i) Extat msc. in Orphanotropheo Halensi, optandumque valde est vt edatur.

l) p. 620.

medicam artem hanc gentem diligenter exercere, et propriis quidem principiis vsam morborum nomina, genera, causas, remedia in libris medicis describere. Haec enim caue, de medicina aliqua theoretica et philosophica intelligas; cuncta enim ad empiricam quandam salutarem artem pertinent, in qua sola eos haud infelices esse, cetera parum rerum medicarum peritos ipse Crofaeus non negat: qui cum Sinensibus eos in ea re comparat. Nec melior astronomiae apud eos conditio est. Licet enim eclipsium solarium et lunarium definire tempora norint, causas tamen earum ineptissimas allegant, quas ex male intellectis allegoriis, ab Aegyptiis sine dubio, illis cum hac astronomica notitia traditis, hauserunt. Habent quidem tabulas astronomicas, ast, vt viris doctis, qui in istis terris fuerunt, obseruatum ^m, non propria diligentia confectas, sed a parentibus et maioribus relictas. Quas Malabaricam gentem a peregrinis, astronomiam Graecorum edoctis accepisse, ex eo non contemnenda coniectura colligitur, quia obseruatum viris laudatis, qui curiose in literaturam Malabaricam inquisuerunt, in lingua horum populorum erudita, siue Kirendica, non modo incrementa et decrementa lunae a Bramanis illis nominibus designari, quae apertissima Graecae et Latinae originis vestigia ostendant; qualia in hac lingua vocabula multa deprehendi supra iam diximus: sed et signa Zodiaci pleraque iisdem, quibus apud poetas et astronomos Aegyptiorum, Graecorum et Latinorum gaudent, appellationibus distingui: dies quoque eodem modo designari nominibus prout ab Aegyptiis factum, a quibus Graeci et Romani acceperunt. Quae sane aliam causam habere non possunt, quam aduentum hominum peregrinorum istam astronomiam Aegyptiacam et Graecam edoctorum, qui cum ad has oras appulissent, genti huic ea fideralis scientiae elementa tradiderunt, quae ipsi edocti erant. Quae si cum iis comparentur, quae supra de Xekiae aduentu in India coniecimus, magnam addent isti opinioni verisimilitudinem, quae ex Aegypto disciplinarum et philosophiae femina ad Indos translata esse statuit. Infantes vero esse philosophos hos Indicos in astronomia ex eo intelligi potest, quod terram quidem mundi centrum esse dicant, et moueri planetas pariter atque fixas stellas circa eam afferant, lunam autem longius a terra distare quam solem, nugentur, rideantque Copernici hypothesin, rati, si terra circa solem moueatur, effusum iri oceani vndas in terram ⁿ. Quae speciminis loco esse possunt, quam pueri in scientia fiderali hi populi sint, et quam parum obseruationibus et attentione ad res coelestes valeant.

*Theologia
Malabarica.*

§. V. Theologiae Malabaricae summa haec est:

I. Est

^m) l. c. Lettres curieuses et edifiantes Rec. X. p. 36. Calendarii specimen exhibent Rel. Miss. Cont. V. T. I. p. 200.

ⁿ) Ibid. p. 1022. quo loco plura ad astronomiam Malabaricam pertinentia afferuntur.

I. Est essentia essentiarum rerumque omnium, substantia suprema, et infinita, eaque in Vedam vocatur Barabara Vástou, ens entium ^o.

II. Ens hoc supremum est inuisibile et figura caret externa, adeoque nec comprehendi, nec moueri potest.

III. Nemo ens hoc summum vidit vnquam, nec tempus vllum id potest comprehendere.

IV. Essentia eius replet omnia, et omnibus rebus largitur ortum.

V. Est in eo summa sapientiae, scientiae, sanctitatis et veritatis comprehensio. Est quoque infinite bonum, iustum et misericors.

VI. Creauit hoc ens summum res omnes, quas quoque conseruat et sustentat, amatque esse inter homines, vt ad felicitatem eos perducatur.

VII. Fieri id potest, si hoc ens summum vere ametur et colatur. Excerpta hic damus verba philosophi Malabarici, hunc eleganter in modum de Deo praecipientis, quae descripserunt Ziegenbalgius est Grundlerus. Quae probe notanda sunt, vt ratio inde intelligatur, cur de Deo summo in infinita et incomprehensibili deitatis abyfso latente, vt *θ. XVI.* docebit, nihil effari homines posse statuunt, curque ad *πολυθεότητα* delati sint, nempe quod non nisi per emanationes ex Deo profluentes infinitum hoc Numen comprehendi posse crederent. Ex quo, nisi fallimur, luculenter apparet, eandem, quae Aegyptum atque Orientem totum peruasit, systematis emanatiui hypothesin has quoque gentes recepisse, et hac tantum clauae adhibita mysteria theologiae Indicae recludi posse. Quae semel hoc loco monuisse sufficiat.

VIII. Habet hoc ens supremum nomina sibi propria et illi soli conuenientia.

IX. Non potest ens summum vlllo idolo vel effigie depingi, sed eius tantum attributa allegorice delineari queunt ^p. Id de primo omnium emanationum diuinarum fonte intelligi debet; quae enim ex eo emanarunt deitatis flumina, idolorum simulacris ab his hominibus definiuntur. Ipsa vero thefis haec tota Orientalis est, et dudum in Aegypto quoque obtinuit, in qua diuinitatis peplum neminem mortalium remouisse, statuebatur. Et hoc quoque fundamento reliquae de ente summo assertiones nituntur, quae in eo potissimum versantur, vt infinitum inter fontem, emanationes, et emanata discrimen ponatur.

X. Summum Numen adorari haud potest, quia incomprehensibile est: ideo minorum Deorum adorationem lex, Vedam, iniunxit, quam non aliter respicit Numen, ac si ipsi esset exhibita, ideoque praemiis adorantes afficit, vt obsequio ipsi praestito sit merces iusta ^q.

XI. Est hoc ens summum semen sine semine, sapientia infinita, lumen spiritus, caret omni naeuo, oculum in fronte gerit; iustum est, at im-

Nnnnn 2

mobile

^o) LA CROZE I. c. p. 586. qui haec testimonis Fr. Xauerii, Bernierii, Vincentii Mariae et Borcheti roborat.

^p) lb. p. 591. ex verbis Indi cuiusd. ad Ziegenbalg.
^q) Ibid. p. 611. ex libro vatis Inilici, Diragala Saktrura dicto.

mobile et immutabile: vestitur autem innumeris figuris. Facile haec explicantur, si de emanationibus figuris idolorum quam plurimis vestitis intelligantur.

XII. Iuste cum omnibus ens summum agit, et se variis modis manifestat, difficulter autem intelligi potest. Hoc de fonte supremo, illud de emanationibus capiendum est, sensus systematis emanatiui prodit.

XIII. Nulla potest sapientia creata huius entis supremi profunditatem comprehendere.

XIV. Creavit hoc ens summum omnia, eaque conseruat, ordinat praeterita, praesentia, futura, nulli tamen temporum periodo includitur.

XV. Est hoc ens pontifex sanctus, qui in omnibus et vbique est, et aeternitatem occupat, cuius nulla res capax est.

XVI. Latet Deus in infinito et profundo oceano, quem si quis cognoscere cupit, sopiendi sunt fluctuum strepitus, et quies interna perfectaque nutrienda, vt concentratis in vnum sensibus Deus quaeratur. Verba haec sunt Bramanae cuiusdam ad Ziegenbalgium scripta^{r)}, quae illis quae supra de Quietismo Indico dicta sunt, miram lucem affundunt. Aliter enim statuere non possunt, qui Sygen et Bythen Deum esse, id est latere in immenso diuinitatis oceano absconditum cum Orientali, Aegyptiaca, Cabbalistica philosophia statuunt. Vnde enthusiasmm animam quoque esse theologiae Indicae manifestum est.

XVII. Potest Deus agnosci ex lege ab ipso lata, exque miraculis, quae in mundo facit. Sed et ratio homini indita illum detegit ex creatione et conseruatione rerum omnium.

XVIII. Res omnes materiales condituro enti summo opus prius erat forma materiali ex se suscepta, eo quod substantia mere spiritualis relationem et proportionem ad corpus nullam habet, nec in id agere, vel virtutem in re corporea exercere potest.

XIX. Fons autem atque radix rerum omnium cum existat, femina quoque siue principia rerum omnium, adeoque essentiam, naturam, virtutem et realitatem vtriusque sexus in se habet.

XX. Res vero omnes conditurus Deus separauit virtutes masculinas a foemininis, quae haecenus absorptae vnitaeque in eo latuerant: Et hoc pacto creationis perficiendae media inuenit. Luculenter admodum verba haec, quae ipsis Indis debentur, emanationis systema expriment. Persuasi enim ex nihilo nihil fieri, rerum omnium, etiam materialium, causam, formam, et realitatem in Deo latere statuere cogebantur; rati sine subiecto materiali agere non posse spiritum in corpus, hocque ipso diu ante Mallebranchium et sequaces hoc axioma constituentes. Vt vero cuncta ex hoc fonte hacque radice exfurgerent, et actiua et passiuapri-

r) Ibid. p. 592, ex libro Indico Schivavaiikkrum.

s) Gnaniguelorum haec thesis est, ib. p. 593.

t) Ibid. p. 596.

pia, id est, efficientia et recipientia requiri contenderunt, quorum illa mere spiritualia essent, haec materialitatis causas et subiecta in se continerent. Ita duplici emanationum diuinarum flumine constituto, possibile demum esse putabant ostendere, qua ratione ex combinatione horum principiorum emanatiuum res omnes, etiam quae sensibus subiacent, productae sint atque genitae. Nihil in his omnibus est, quod non apud omnes, qui systemati emanatiuo adhaeserunt, deprehendatur, quod scilicet sine his duorum generum principiis constare nequit. Idem Oromafdes et Arihmanus Zoroastris ex Mithra prodeuntes volunt, hoc Aegyptiorum Osiris et Isis, et coniugia deorum Aegyptiaca innuunt, mira similitudine in Indica theologia expressa, hoc aeones masculinae et foemininae philosophiae orientalis inculcant, hoc Cabbalistarum Seir Anpin et Malcuth dicunt, verbo in eo omnes consenserunt, quicumque emanasse ex infinito deitatis mari omnia dixerunt. Aegyptiaca quoque Orientalibus admixta ita explicat Iamblichus, ut mira inter ea et Indica sit conuenientia. Quae omnia ad detegendas veras Indicae philosophiae et theologiae origines merentur expendi atque abiectionis praedictis recte considerari. His intellectis, quae sequuntur haud erunt obscura.

XXI. Ob dictam creationis causam ens summum se in effigie trium idolorum adumbravit, ut posset detectum et comprehensibile factum adorari. Et hoc quidem simulacrum Lingum dicitur. Denotat autem, interprete CROSAEO ^u, Lingum genitalia utriusque sexus coeuntia, quorum imaginem in adytis templorum, quae Pagodae dicuntur, collocant, et sacro sancta habent ^x, magno quoque cultu ideo prosequuntur, et sacrificiis a Bramanis peculiaribus ritibus oblati honorant. Immo amuleti instar capsulae inclusum hoc Lingum collo appendunt, et vim illi magicam tribuunt. Inepta haec diuinitatis symbola vnde Indi acceperint, haud difficulter deprehendent, qui DIODORVM SICVLVM ^y consulunt, momentem genitalium cultum diuinum in orgiis et mysteriis multorum populorum deprehendi: maxime vero Aegyptios in eo prosequendo insanuisse phallus in sacris Bacchicis multis ritibus adoratus exemplo est. Prodent haec nouo argumento, tum origines Indicarum dogmatum Aegyptiacas, tum systema emanatiuum, cuius fulcrum hoc Lingum est. Neque tamen putandum, adeo insanuisse huius systematis inuentores et doctores quoque inter Indos, ut Deo genitalia materialia adscriberent. Hoc enim assertionibus de Deo supra allatis, quibus eum ab omni corporis figura liberum pronuntiant, e diametro est contrarium. Sed intelligendum hoc est eodem modo, quo utriusque sexus proprietates Deo diisque ex eo prognatis a veteribus tribui, aliquoties docuimus, nempe ut in Deo non modo causas efficientes virtutesque spirituales, sed et causas subiectiuas atque materiales deprehendi et ex utrarumque coniugio et con-

Nnnnn 3 iunctio-

^u) p. 588 ROGER. p. 249. not.
^x) Relat. Miss. P. I. p. 354. 895.

^y) Bibl. L. I. Conf. de Romanis AVGVSTIN. de C. D. Lib. 7. c. 21.

iunctione atque commixtione rerum omnium essentias generari produci- que statuatur. Vnde haec cum systemate Orientali, Aegyptiaco, Gno- stico, Cabbalistico comparanda sunt, ut lux illi dogmati spe omni maior et illustrior exurgat. Interim negari tamen non potest, allegoricam istam adumbrationem systematis emanatiui, turpissimae superstitionis et nefandae idololatriae occasionem fuisse, cum ingenia ista metaphyfico acumini minus, quam imaginationis simulacris apta, systematis umbram cum ipsa re et corpore confunderent.

XXII. Ex hoc diuino fonte duo alia Numina exorta sunt Tschuien, qui masculini sexus, et pater Deorum omnium est, et Tschaddi, quae foemina et mater Deorum est ². Obtinet haec regula per totam theologiam Indi- cam ³, ut Deo Dea coniux societur, cuius ratio philosophica ex ante- cedentibus petenda est. Petiisse id Indos ab Aegyptiis recte et acute iam vidit, qui ad Rogerum annotationes adiecit. Is enim recte ad HERO- DOTVM ⁴ prouocat, et arcanos ritus Osiridis et Isis allegat, quosque hoc pacto in India vtriusque sexus in diuinis cultum genuisse obseruat.

XXIII. Quinque capita habet Tschuien, quorum tria sunt potiora. Inde tria numina exsurgunt Biruma, siue Birama, Isuren et Vifnou. Celeberrima est inter Indos fere omnes haec trinitas diuina, cuius expli- cationem, quam Missionariis Danicis dederunt Bramanae, hanc quidem esse volunt, indicari ea similitudine varios colendi numinis modos et rationes: aut fecerunt nugatores viros doctos ex totius systematis Mala- barici nexu constat, secundum quod Deus hic *τριπλάσιος* (quo nomine Mithras Persis appellatus est) trium emanationum praecipuarum ex Deo incomprehensibili progressarum, symbolum est, quarum prima eundem apud Indos locum occupat, quem *δυνάμις* apud Gnosticos, *λόγος* apud Alexandrinos, Adam Kadmon apud Cabbalistas, vnde innumeris praed- icatis et laudibus Ischuren scatent libri Malabarici. Iucundumque erit Lectori, placita Orientalia, praecipue in Aegypto secundum Iamblichum narrationem obtinentia, cum Malabaricis comparare, ita enim recte fe- cisse censetur cel. CROSAEVS, quod totam hanc theologiam Aegy- ptiacae originis esse statuerit.

XXIV. In hoc quinquecipiti simulacro Numen ineffabile et incompre- hensibile, ut humanae infirmitati succurreret, se manifestauit, singulis enim vultibus propria nomina et munia regendi mundi competunt ⁵.

XXV. Constituunt itaque haec quinque Numina systema diuinum, quatenus mundus ab eo regitur.

XXVI. Ea suo tempore retrahentur reuocabunturque in abyssum Deita- tis, et in sinum Numinis supremi resorbebuntur.

XXVII. Qui vero hos dominos adorat, re ipsa summum ens, supre- mum Numen, adorat: illud est in omnibus omnia.

XXVIII.

²) LA CROZE p. 609.
³) ROGER. p. 237.

⁴) L. II. c. 48.
⁵) Ibid. p. 604. Relat. Miss. P. I. p. 47.

XXVIII. Præter hæc prima Numina, quorum quodlibet suam coniugem habet, dantur adhuc CCCXXX milliones Deorum, et quadraginta millia prophetarum a Deo eum in finem conditorum.

XXIX. Quatuordecim mundi sunt, septem superni et septem inferni. Illi vocantur: 1) Tschaddialogum, 2) Dewalogum, 3) Tschenalogum, 4) Magalogum, 5) Tschiwalogum, 6) Bywalogum, 7) Pulogum. Hi fortiti sunt nomina: 1) Adalalogum, 2) Widalalogum, 3) Tschudalalogum, 4) Nidalalogum, 5) Daradalalogum, 6) Daladalalogum, 7) Padalalogum^d. Inter hos mundos inferiores et superiores, esse nugantur quatuordecim maria, quorum vnum repletum lacte, secundum melle, tertium saccharo etc. Obseruatum autem missionis Danicæ ministris^e, ineptum hoc systema mundorum fingendi occasionem subministrauisse traditionem de septem planetis, eorumque circulis ab horizonte sectis. Quæ si probe ponderentur, coniectura inde enascitur, primos astronomiæ inter Malabares conditores, planetarum orbis velut terras habitatas. Indis commendauisse: quam hypothesein inter Pythagoreos Aegyptum incolentes non peregrinam et ignotam fuisse suo loco annotauimus.

XXX. Omnes hi mundi infinite magni latique sunt, et a suis quique habitantur incolis.

XXXI. Padalalogum, infernus est, in quo Deus mortis, Emen, rex est.

XXXII. In mundo Palogum, homines habitant; ille vero figuram habet quadratam et oblongam.

XXXIII. Magalogum est aula Vistnou.

XXXIV. Dantur infinitae mundorum periodi, quarum antiquissima et prima omnium seculorum Ananden dicitur, durauitque CXL annorum milliones; hanc secutæ sunt periodi reliquæ^f.

XXXV. Durant hæc periodice seculorum reuolutiones per innumerabilem temporum annorumque milliones, ab vno Numine ad aliud, creatis Diis pereuntibus, et redeuntibus.

XXXVI. Post innumerabiles eiusmodi seculorum periodos redibit tempus increati Isuren. Fabulis lepidis has periodos inuoluunt Indi, quas ex eorum ore descripsit CROZAEVS^g, secundum quas, numina omnia, quæ ex increato et primo ente, Isuren dicto, effluerunt, in hunc Deitatis oceanum redeunt, id est moriuntur, et iterum noua emanatione progrediuntur. Accepisse hoc Indos a peregrinis conditoribus religionis suæ, comparatio instituta cum reliquis systematis emanatiui sectatoribus faciet manifestissimum. Quotquot enim illud receperunt, quod plerasque gentes barbaras fecisse suo loco ostendimus; deos quoque ex Deo primo emanantes, in eum resorptum iri, et fatalem periodorum æternarum catenam existere professi sunt, cuius exitus tandem sit infinitum illud, ex quo omnia fluxerunt, et refluxerunt quoque in diuinitatis mare. Fabulas autem

d) Ibid. P. I. p. 358.
e) l. c. P. II. p. 941.

f) Conf. LA CROZE p. 608. sq. ROGER. p. 283.
g) l. c. p. 608.

autem lepidas genuisse videtur diligentia theologorum aeternitatis notionem incomprehensibilem ingeniis stupidis et crasso sub aëre natis inculcandi, id quod attenta lectio loci scriptoris Indici, quem ex memoriis Ziegenbalgianis adduxit CROZAEVS facile conici potest.

XXXVII. In quinto mundo est sol et luna; in sexto angeli tutelares, in septimo et octavo angeli primarii, qui nubes formauerunt.

XXXVIII. Mundus praefens omnium deterrimus est, in quo peruersa sunt omnia.

XXXIX. Ortus est mundus ex ovo, et tandem a radiis solis comburentur. Etiam in hoc asserto vestigia doctrinae Aegyptiacae apparere, instituta utriusque comparatio docebit. Eandem hypothesin etiam inter reliquos Indos, maxime, inter Siamenses obtinere obseruatum ex Tachardi relatione BURNETIO^b, qui recte notat, ex cineribus combusti regni noua, secundum Indos femina siue oua nascendi mundi exurgere. Frustra autem haec a Noachi tempore Burnetus repetit, recentiorem enim esse theologiam Indicam ista annorum canitie, ex dictis constat. Attulisse autem hoc quoque dogma cum reliquis inter placita domestica Aegyptios aduenas valde est verisimile.

XL. Dantur spiritus boni et mali, qui ab hominibus generantur. Ita quidem tradebat Pamanadaba Rogeroⁱ, sed recte de eo dogmate in annotatione paginae subiecta dubitatur. Spiritus enim secundum systema Indorum vel ex primo numine, vel ex subordinatis diis progrediuntur. Forte ea tantum Braminae mens fuit, spiritus siue animas a corpore auulsa et per varia postea corpora migrantes vel bonas esse vel malas, qua ratione similia praecepisse Alexandrinos philosophos suo loco diximus.

XLI. Animae hominum et brutorum reipsa vnus essentiae atque naturae sunt. Supra iam in doctrina Xekiae exoterica hoc assertum obtinere, idque ex systemate emanatiuo, et quam illud gignit, metempsychosis dogmate fluere obseruauimus. Ratio itaque diuersitatis ex conditione corporis, quod animae inhabitant, vel melioris, vel deterioris, deriuanda est. Ex hoc vero fonte ratio quoque abstinentiae a carne, et ab esu animalium petenda est.

XLII. Animae in corpore velut in carcere versantur, et post mortem in alia corpora migrant. *Κύρια δόξα* totius non modo Indiae, sed vniuersi fere Orientis, quod exotericum domesticumque in his oris dogma fuisse, ex historia philosophiae barbaricae constat. Qui cothurnus vt plerisque pedibus aptus fuit, ita praecipue emanatiuo systemati valde adaptatus est. Secundum illud enim euolutiones reditusque animarum fiunt gradatim^k.

XLIII. Animae ab aeterno ex Deo effluerunt, in quo extiterunt, et in corpora poenae causa detruduntur. Monet, qui haec refert ROGERVS,

h) App. ad Archaeolog. philos. p. 542. seq. conf. ROGER. p. 282.
i) loc. cit.

k) Conf. Relat. Mission. P. I. p. 388. 420. 487. 871. 603. 765. LA CROIXE p. 619. ROGER. p. 304.

rys^l, Indos originem animarum ex Deo cum maris emanationibus et fluminibus ex eo oriundis comparare. Id quod prorsus conficit, omnia ex Indorum mente ex emanatione constare. Nec aliud patitur hoc systema, cum quodcumque reale, bonum, substantiale est, in hoc fonte lateat, exque eo progressum visibile fiat. Quo pacto turpissimum enthusiasmum atque deismum satis impium introduci nemo non videt. Non repetemus ea, quae iam aliquoties de Quietismo Indico, Sinico et laponico diximus, sed monebimus tantum, ineptum pariter et impium hunc enthusiasmum magnas praestantissimorum inter Indos philosophorum voces suspectas facere, et polluere, ut ex iis, quae de morali philosophia harum gentium dicemus, patebit. Vno iam exemplo, eoque memorabili rem illustrabimus. Afferit ex memoriis Ziegenbalgiani sequens effatum, pulchrum in se et Deo dignum CROSAEVS^m. Vna tantum vera essentia est, quae omnipraesens est ubique, et quae radiorum solis instar se omnibus insinuat. Tu te mihi dono dedisti, et ego me tibi; vidit id oculus meus, et comprehendit id animus. Illapsus enim mihi es, o Deus, ut fulmen e coelo. Haec si fundamentis theologiae Indicae adaptentur, patet magnificam hanc sententiam nihil aliud, nisi deismum vel enthusiasmum irrationalem, et physicam essentiae diuinae participationem inuoluere. Alia ex Barthrouheri sententiis a ROGERO editis colligi possunt, quibus hic enthusiasmus in aprico ponitur. Quae apud ipsum legenda; nobis enim non licet esse tam prolixis.

XLIV. Post mortem potest homo per transmigrationem non modo brutum, sed et creatura inanimata immo diabolus euadereⁿ. Fulcit haec thesis obseruationem asserto XL. adiectam.

XLV. Felicitas animae post mortem partim in aliis mundis, partim in coelo quaerenda est.

XLVI. Ea felicitas per remissionem peccatorum, et per bona opera acquiri; remissio peccatorum autem itineribus religiosis ad sancta loca, festiuitatibus, lotionibus et sacrificiis obtineri potest^o. Inter haec salutis media plurimum lauacris tribuunt, cuius rationem quaesitus a Ziegenbalgio^p Bramana quidam respondit: fieri ideo, quia aqua diuinitate non careat, et magnas res in mundo efficiat, rebusque omnibus plurimum salutis afferat, velut mater alitrixque.

XLVII. Peccata post hanc vitam in inferno puniuntur, in cuius tenebris tamen cruciatus non nisi paucorum aeternum durat.

XLVIII. Quoniam animae omnibus animalibus insunt, ideo nefas est, ea mactare eorumque carne vesci. Maxime vero impium est vaccam interficere, quae sacrosancta est^q. Fluere hoc dogma ex metempsychosi ex dictis

D p. 309. 310.
m) p. 593.
n) *Ibid.*, p. 449.

o) *Ib.* p. 415. 421. 438.
p) *Relat. Miss. Ind. P. I.*, p. 701.
q) ROGER, p. 451, seq.

dictis est manifestum. Vaccarum sanctitas autem tanta est, ut earum carne non nisi fex plebis nihil quod fas est, curans vescatur, et tum fimus sacrosanctus sit, tum cinis ex eo praeparatus idololatriae turpissimae materiam praebet ^r. Originem autem huius ineptae βουλατρείας ex Aegypto petendam esse, nemo non videt, cui res Aegypti veteris ignotae haud sunt.

Haecenus theologia Malabarica, cui quaedam physica subiungimus, ut constet, quo modo de rebus naturalibus philosophari Indi audeant:

Physica Malabarica.

XLIX. Quinque sunt elementa, terra, aqua, aër, ignis et agachum, id est spatium inter coelum et atmosphaeram nostram ^s.

L. Tria sunt mortis et corruptionis principia, quae ex unione animae et corporis oriuntur, Anoubum, Maguei et Ramium. Anoubim est cortex animae, forte ὄχημα Platoniorum vel materia; certe simile quid Klippothe Cabbalistarum; Ramium fomes cupiditatis pravae in anima latens; Maguei phantasia eiusque directorium.

LI. Quinque sunt classes vitae; vegetatiua, quae omnibus corporibus inest, vita, voluntatis, sapientiae et felicitatis.

LII. Tria sunt temperamenta, melancholicum, sanguineum, phlegmaticum.

LIII. Obtinet melancholicum temperamentum apud sapientes, modestos, duros, et indole bona praeditos homines; sanguineum facit poenitentes, resipiscentes, temperantiae et virtuti deditos; phlegmaticum gignit impuritatem, fraudes, iniquitatem, mendacium, pigritiam, tristitiam.

LIV. Diei noctisque vicissitudines ex solis declinatione circa montem ingentem oriuntur. Veterem at ineptam coniecturam esse, olim iam Indis receptam alibi ostendimus.

LV. Metalla emendare et transformare in aurum possibile ^r.

LVI. Dantur dies fausti vel infauti nefastique, qui diligenter observandi sunt, ne atro die quid suscipiatur male euenturum. Vetus haec quidem superstitio est, inter barbaros diu iam per omnes terras recepta, at non maiori cura et studio culta, quam apud Indos, cuius exempla dabunt Missio Danica ^u et ROGERVS ^x.

Praeter haec pauca quaedam alia sunt, his tolerabiliora, at privatorum tantum sententiis celebrata, quae tamen, quia ad opiniones totius gentis cognoscendas nihil faciunt, hoc loco non tangimus.

Doctrina moralis Malabarica.

§. VI. Restat moralis doctrina Malabarica, cuius elegans specimen exhibuit ROGERVS. Is enim libro suo BARTHROVHERRI, Bramanae

r) Rel. Miss. P. I. p. 181. 467. 616. 402. ROGER, I. c. KAEMPFER, Hist. de Japon. P. I. p. 60.
s) LA CROZE p. 622. seqq. Relat. Mal. P. I. p. 894. seqq. P. II. p. 898.

t) Ibid. p. 628.
u) P. I. p. 206.
x) p. 122. 134.

nae sententias centum de via ad coelum, tum dicta centum de vita rationali et prudente inter homines adiecit, eo quod magnae inter Indos istos auctoritatis esse perhibentur. Tradunt enim hunc Indorum philosophum filium fuisse Bramanae cuiusdam, mulierosum primo et voluptatibus maxime deditum, ita ut trecentas vxores duceret. Patrem autem eius lethaliter decumbentem cum filiis valedixisset, moestis hunc oculis intuitum indoluisset, quod matre Sudraes, i. e. laica genitus, e multis quas habebat coniugibus, plurimos liberos suscepturus esset; qui quoad in mundo cum posteritate sua vixerint, ipsum coelo excluderent; adeo nefas apud Indos inter Bramanas habetur mulieri ex alia familia misceri. Id adeo commouisse, ferunt Barthrouherri animum, ut relicto patre, dimissisque vxoribus caput tonderet, indumentoque rubro amictus Sanjasi ^y quendam effingeret, sanctitatis colendae causa. Patrem vero conspecta pietate filii ei vitam promississe, quam diu terrarum orbis durauerit; non irrito euentu, inuisibiliter enim eum postea inter homines velut angelum obambulauisse. Patre itaque decedente ad peregrinationes per orbem se accinxisset, vxoribusque permisisset, ut iterum nuberent aliis; ipsum autem totum coelestibus intentum ex veterum scriptis et propria meditatione sequentes sententias et dicta collegisset. Quae magnificam pleraque doctrinam inculcant, quam tamen systemate emanatio inaedificatam fundamento periculoso niti, hincque enthusiasmo latente grauida *μετέωρα* nonnunquam gignere recordandum est. Ipsae vero meditationes pulcherrimae sunt, et supra Indorum captum, multaque habent veterum Gymnosophistarum sententiarum haud dissimilia. Quorum ut exemplum Lector habeat, ex multis extantiora et memorabiliora hic apponemus:

I. Vita hominis instar guttae aquae est: et tamen propter eam principum auras sequitur, eorumque actiones laudare non erubescit, non expendens animo, ita se peccare.

II. Decrescit hominis corpus et senescit, cupiditas animi autem quotidie iuuenescit.

III. Quamuis diu durent res terrenae, tamen finem capient, eoque tempore quo corrumpentur, animum dolore replebunt et tristitia. Qui vero mature eas relinquit, quia aeternum durare nequeunt, certam animum tranquillitatem pariet.

IV. Deferunt autem diuitias et cupiditates omnes illi tantum, qui coelesti cognitionis lumine instructi sunt.

V. Habent viri sapientes bona huius vitae et felicitatem temporalem pro carcere, quo a coelestium rerum cupidine retrahuntur; ideo mature haec omnia deferunt.

O o o o o 2

VI. Cun-

y) Hi Gymnosophistae veterum, recentiorum Mystici sunt.

VI. Cuncta timori exposita sunt; nihil autem illi timendum est, qui in via Dei ambulat.

VII. Nihil est in mundo, quod perdurare possit, et finem tandem aliquando non videat.

VIII. Funiculus est, cupiditas; eum rumpi ne impediās, vel aegre feras: Deo autem confidenter te trade, et saluus atque beatus euades.

IX. Omnia fert secum tempus, hoc itaque reuerenter habere memento.

X. Non concupiscenda ea sunt, quae incerta.

XI. Si mundi rebus inhias, magnis molestiis cruciaberis; quaerendus itaque magis tibi locus Dei est, quem si inueneris, omnem mundi molestiam laetus contemnes.

XII. O animule! qui quaeso fit, ut dum omnia perquiris, eum, qui in pectore tuo habitat Deum non inuenias?

XIII. Quaerenda est animae beatitas ante morbum et senium. Si enim tantam curam differes, idem ages, quod ille, qui tum demum puteum effodit, cum tecta ardent.

XIV. Mitte cogitationes terrenarum rerum, quae corpus occupant, abiice scientiam, quam comprehendere alii nequeunt: quid enim in his consilii ubi mortis hora ingruit?

XV. Est terra lectus sapientis, brachia culcitra, coelum tectum, ventus ventilabrum, luna candela; corporum vxor; annon is hoc pacto princeps est?

XVI. Impossibile est hominem stolidum et iratum verbis prudentibus compefcere.

XVII. Bonum est, hominem, qui pauca scit, inter sapientes filere; hoc enim in potestate sua habet; et ita ignorantiam suam teget, et inter sapientes numerabitur.

XVIII. Diuitias animi fures furripere nequeunt, quo plus ex iis distribues, eo magis augebuntur.

XIX. Recte et prudenter differere, vera hominis ornamenta sunt.

XX. Thorace opus non habet, qui iniuriarum patiens est: iratus vero alio hoste non eget.

XXI. Qui cum hominibus conuersabitur, melior euadet.

XXII. Imitabitur scorta princeps, multaque simulabit; mox enim cum bonis verum loquetur, mox malis mentietur; humanus mox erit, mox iratus; studebit interdum actionibus bonis, interdum quoque malis; corradet interdum opes, interdum dilapidabit. Machiauellismum ante Machiauellum haec prodere, nemo ignorat.

XXIII. Nihil accidet homini, nisi quod destinatum illi a Birama fuerit. Tangit hoc dicto philosophus fatum, cuius indeclinabilem necessitatem cum gente sua asserit. Cuius erroris fons ex ignorata mali origine deriuandus

uandus est. Nesciunt enim Indi, quid de difficili hac quaestione statuendum sit, hincque de origine mali incerti illud mox ex inclinatione hominis et temperamento praedominante: mox ex animarum transmigratione, interdum ex dispositione Biramae; siue creatoris deriuant. Quibus loliis femina naturalis cognitionis Dei valde corrumpit Satanas, et animos infelicis gentis valde seduxit. Et hinc Praedestinatianismus Indorum philosophorum, quem magnis vocibus commendant Barthrouherri sententiae. Qui tamen in eo laudandus est, quod hominem fati necessitate, creatorisque praedestinatione velut pilam terrae allisam, surgere, et coelum petere iubeat, cum malus trunci instar deiectus maneat. Nempe etiam in aduersis fatis bonum virum inhaerere virtuti, docet, licet, quis rerum suarum exitus sit, ignoret. Ideo comparat Biramam cum figulo, tristes euentus, cum rota, animum hominis cum luto, fati dispositionem, cum axe rotae; hisque addit: quem euentum hic figuli labor habiturus sit, se nescire.

XXIV. Cuncta pessime interpretabitur homo malus.

XXV. Qui cum malis, societatem inuit, nequitiae filios laudat, officium non explet, fortunae fauore promotus, humilitatem pristinam obliuiscitur, viamque bonam contemnit, nunquam tranquillitate animi fatiabitur.

XXVI. Vir bonus semper cupit secundum rationem viuere, malo non consentire, in aduersis animum fortem seruare, et viam vitae amare eaque delectari.

XXVII. Si quis in eremo, in vndis, inter hostium tela, in mari vel in montis cacumine dormiat, infidiis, veneno, periculis impetitus, at tamen vitae recte et pie actae opera eum seruabunt. Multa his similia inculcat Barthrouherri iucunda haud pauca, et allegoria more orientali eleganter vestita, quae vero interdum fundamento recto carent, et nubes petunt.

